

Advent III. vasárnapja – C év

Andersen egyik meséje a viaszgyertyáról és a fagygyertyáról szól. A kastély konyhájában a hófehér viaszgyertya azzal dicsekedett a sárga, szúrós szagú fagygyertyának, hogy ő a mai éjszakán a bálteremben fogja szétsugározni a fényét színezüst gyertyatartókról. Vidám, táncoló emberek alakját fogja megvilágítani sok-sok társával együtt. A fagygyertya nem reménykedhetett ilyesmiben, őt legföljebb a konyhában fogják meggyújtani, hogy sápadt fényénél az ételeket rakosgassák a tálcákra. Betévedt a konyhába a kastély úrnőjének kislánya. Sugárzó arccal ismételte, hogy milyen nagyszerű is lesz a mai este: életében először vesz részt bálban, a gyönyörű piros szalagos ruháját fogja viselni, s mindenkinek tetszeni fog. A kislány rendkívül boldognak tűnt, s a kis fagygyertya nagyon örült, hogy ilyet láthat, mielőtt utolsót lobbanna. „Soha nem fogom elfelejteni ezt a kislányt” – gondolta. „Életemben nem láttam ekkora boldogságot.” Néhány perc múlva a fagygyertya egy füles kosárba került, egy nagy rakás krumpli tetejére. „Vidd el ezt a gyertyát is annak a szegény asszonynak a krumplival együtt!” – hallotta a szakácsnő hangját. „Sokáig szokott dolgozni, szüksége lesz rá!” Kis idő, és a fagygyertya egy szegény viskó egyetlen szobájában találta magát. Még csak egy ócska réz tartó sem jutott neki, egyszerűen egy szögre szúrták. Azonban nagy meglepetésére itt is látott egy kislányt, akinek az arca még nagyobb boldogságot tükrözött, mint az előbbi úri kislányé. „Ma este nem fogunk éhesen lefeküdni! Forró sült krumplit eszünk, s szépeket fogunk álmodni!” – áradozott a kislány a testvérkéinek. Amikor pedig vacsorához ültek, a kislány még ragyogóbb arccal, szemében örömkönnyekkel köszönte meg Istennek, hogy ma este nem kell éhezniük, és ilyen lakomában lehet részük, mint a sült krumpli. A fagygyertya nem bánta már, hogy ebbe a szegényes viskóba került. Örömmel lobogtatta kicsi lángját, mert soha sehol nem látott korábban ekkora boldogságot.

Advent III. vasárnapja az öröm vasárnapja. Vajon amikor annyiszor hiányoljuk az életünkből az igazi, tartós örömet, akkor mivel magyarázzuk ezt a hiányt? Valóban nem lenne okunk az örömről? Vagy inkább nem vesszük észre az alkalmakat, a lehetőségeket, amelyek örömet okozhatnának? Bizony érdemes átgondolnunk az igényeinket! Nem arról van-e szó, hogy a piaci társadalom által mesterségesen feltámasztott, hamis igények túlzottan ránk telepsznek, s eltakarják a szemünk elől a való élet apróbb-nagyobb örömeit? A mai evangéliumban Keresztelő János ezt mondja hallgatóinak: „Ne követeljetek többet, mint amennyi meg van szabva! ... Elégedjete meg ...!” Aki kevesebbel megelégszik, többször örül. Aki nem enged a fogyasztói mentalitás gőzhengerének, nem akar görcsösen mindig valami újat, valami nagyobbat, valami mást az eddigiekhez képest – az észre fogja venni, hogy ami igazán fontos, ami igazán boldoggá tehetné, az elérhető közelségben van, csak neki figyelnie kellene rá, élnie kellene vele! Mekkora kísértés – hamis álom! – az örömet anyagi dolgok halmozásától és élvezetétől várni. Az ember nem úgy lett megteremtve, hogy ilyesmi tartósan örömmel töltse el. Az igazi örömet a

személyes szeretetben találja meg, amelyre Isten meghívta és képessé tette. Erre pedig azok is képesek, akiknek kevesebbük van, akikkel kevésbé érdekes és fordulatos dolgok történnek, akik nem futnak be akkora karriert – vagyis a szegények, az egyszerűek, alázatosak. Sőt, sokszor ők még több örömet élnek meg, mint a látszólag gazdagok, hatalmasok. Könnyebben megosztják ugyanis másokkal azt, amijük van, jobban odafigyelnek a lelki, személyes értékekre, mint azok, akik úgy gondolják, hogy „mindennek ára van, minden megvehető pénzen”. Jézus, amikor eljött a világra, nem a gazdagság, a csillogás, a siker útját választotta. Az egyszerűekkel, szegényekkel, kicsinyekkel azonosult. Felujjongott a Szentlélekben, amikor megköszönte az Atyának, hogy „elrejtette az Isten Országának titkát a bölcsék és okosak előtt, és feltárta a kicsinyeknek, egyszerűeknek.” Jézus azt az örömet hozta el nekünk, ami nem anyagi javak függvénye: a szeretet örömét, amely ugyan úgy – ha nem fényesebben – ragyog a viaszgyertyák és a fagygyertyák fényénél is.